

ČASOPIS PRE CELÚ RODINU

manna

December 2023 | Číslo 55

*Syn nám
je daný*

*Bezdetné
manželstvo*

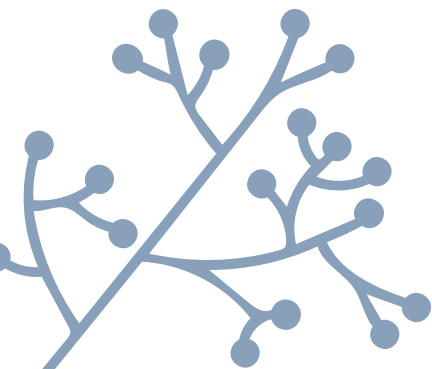
Odvaha žiť v podriadenosti

Horlivosť Hospodina mocnosťí to urobí

“
Ľud, čo kráča vo tmách, uvidí veľké svetlo,
nad tými, čo bývajú v krajine temnoty, zažiarí svetlo.
Rozmnožil si ich jasot, zväčšil si ich radosť.
Radujú sa pred tebou, ako sa raduje pri žatve,
ako sa jasá pri delení koristi.
Jarmo, čo ho ťaží,
palicu na jeho chrbte a prút jeho utláčateľa
si zlámal ako v dňoch Midjánčanov.
Každá obuv, ktorej dupot otriasa zemou,
a každý krvou zmáčaný plášť
budú spálené a strávi ich oheň.

Lebo chlapec sa nám narodil, daný je nám syn,
na jeho pleciah bude spočívať vláda
a jeho meno bude Obdivuhodný radca,
Mocný Boh, Večný Otec, Knieža pokoja.
Miera jeho vlády a pokoj nebude mať konca
na Dávidovom tróne a v jeho kráľovstve,
ktoré upevní a posilní právom a spravodlivosťou
odteraz až naveky.
Horlivosť Hospodina zástupov to urobí.

”
Izaiáš 9:1-6

Vážení čitatelia,

vchádzame do obdobia vianočných sviatkov, obdobia, v ktorom si kresťanský svet pripomína narodenie Pána

Ježiša. Je to tak, ľudia si radi pripomínajú narodenie niekoho. Radujeme sa novému životu, chceme si z toho urobiť oslavu a každoročne si ozdobit' tento zvláštny deň. Avšak, keď sa cesta človeka na zemi ukončí i ten deň zostáva v pamäti, síce neradi o tom uvažujeme.

Možno si ten deň tiež pripomíname, ale určite nie s radosťou, nie vo forme oslavy. Tak je to i s Ježišovým narodením. Písmo síce nevyzdvihuje tento deň ani udalosť ako niečo, čo si máme pripomínať, predsa radi myslíme a hovoríme si o tom.

Áno, keby sa Ježiš nenarodil, nemohol by ani obetovať svoj život pre nás. Nebyť Jeho narodenia, nebolo by ani vykúpenia. Preto Jeho narodenie bolo sledované veľmi

zvláštnymi udalosťami a zvesťami anjelov o tom, že prišiel dlhoočakávaný Mesiáš. Lebo ten, čo má zachrániť ľudstvo, prišiel. Spasiteľ celého sveta prišiel k nám. Radujme sa, že sa narodil! Ale predovšetkým majme radosť, že zotrval na svojej zemskej púti a vo svojom poslaní, až po ten nerád spomínaný kríž.

Avšak nech ani to nie je nechotne spomínaná udalosť pre nás, ktorí sme účastní Jeho vykúpenia. On síce zomrel, ale dnes už nie je mŕtvy, vzkrieseného Pána máme.

Redakcia časopisu Manna Vám praje príjemné a pokojom naplnené prežitie sviatkov, naplnené milosťou a prítomnosťou Ježiša Krista, nášho Pána.

Jana Záhorcová
Zodpovedná redaktorka

Kresťanský časopis „Manna“ je štvrtročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: „Manna“
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a.d.
Zodpovedná redaktorka: Jana Záhorcová

Technický redaktor:
Alen Kačanski
Jazyková korektúra: Anna Pintírová

Členovia redakcie:
Vladimír Červení, Jana Záhorcová, Anna Širková, Anna Pintírová, Vladimír Struhár, Alen Kačanski, Vladislav Širka, Robert Mamojka, Kristína Mamojková, Dávid Mamojka

Distribúcia pre Srbsko:
Sebastian Červení,
mobil: 065/890-06-15,
e-mail: sebastian.cervenji1@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina.
December 2023.
www.manna.org.rs

obsah

PEROM KAZATEĽA

4 Syn nám je daný

5 „Posledné“ Ježišove želania či príkazy

NA ZAMYSLENIE

8 Odovzdaj Bohu svoju budúcnosť

9 Abba, Otče

PRE CELÚ RODINU

10 Odvaha žiť v podriadenosti

12 Reptajúca poslušnosť

15 *Bezdetné*

manželstvo

18 *Hotový dať všetko*

SVEDECTVÁ

19 *Zavolaj na*

meno Ježiš

20 *Moje svedectvo,*

môj príbeh

NA POVZBUDENIE

22 *Sila priorit, 2. časť*

23 *Hnev*

Syn nám je daný

„Toto je ten môj milovaný syn.“

Tieto slová zazneli z nebies ako potvrdenie, kto je Ježiš.

Po Jeho krste začala Jeho služba. No potom prichádza pokušiteľ, ktorý chce urobiť zmätok v jeho službe s otázkami: „Ak si Syn Boží...“ Chce ho priviesť k pochybnosti. V našom živote tiež podobným spôsobom prichádza pokušiteľ a chce nás odvieť do pochybnosti. Opakom pochybnosti je viera. Pavel nás posilňuje a hovorí: „Bdejte, stojte vo viere, buďte zmužilí, buďte silní.“

Všetko, čo Ježiš zažíval v duchovnom boji, podobné myšlienky prichádzajú aj na nás. No vo všetkých bojoch On víťazil.

Syn Boží prišiel na túto zem, aby porazil diabla. Máme skvelé poučenie - Ježiš víťazil slovom, keď povedal:

„Je napísané...“ Diabol ho vtedy opustil.

Veľká je moc v Jeho slove.

Naše myšlienky a slová sú z nášho tela. Pán Ježiš povedal Nikodémovi: „Čo sa narodilo z tela je telo“ (Ján 3:6).

Telo patrí do zeme. Slovo nám hovorí, že zem a jej diela zhoria. Preto Ježiš hovorí o znovuzrození, čo znamená nový začiatok, ale už nie podľa tela, no podľa Ducha.

Telo nám slúži, aby nám boli zjavené skutky, či sú vykonané podľa vôle Božej. Avšak Ježiš konal skutky vo vôli Božej. Prehlásenie bolo: „Toto je ten môj milovaný syn.“ Prorok Izaiáš hovorí: „Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný.“ Kto? – Dieťa, syn. Komu? – Nám.

Boli mnohí náboženský vodcovia, narodili sa, napísali niektoré filozofické myšlienky a potom zomreli.

Aj Ježiš sa narodil, žil život človeka. Cieľom Jeho života na zemi bolo hľadať a spasiť, čo bolo zahynulo. Syn nie je osoba božstva. Syn je služba zmierenia a spasenia.

Prečo „milovaný“? Pretože v tom milovanom Boh videl teba a mňa. Ježiš ťažko trpel. Bol bitý, ponížil sa až do smrti, a to krížovej. Keď ho bili, ponížovali a pľuli, ešte stále zneli tie slová: „Toto je ten môj milovaný syn.“

Boží plán bol uskutočnený v Synovi. Syn i dostal meno nad každé meno: Ježiš. Aby sa pred Ním sklonilo každé koleno, pretože on zvíťazil. Slovo hovorí, že Syn nám je daný, čo skutočne znamená spasenie nám je dané.

Keď nebolo východiska pre človeka, Boh našiel východisko cez obeť svojho Syna. Pretože sa nenašiel žiadny človek spravodlivý. Milosť a pravda sa stala skrze Pána Ježiša Krista.

Omilostenie sme dostali v tom milovanom. Tiež i synovstvo – On bol Syn, aby sme sa aj my mohli stať synmi. Prišiel v tele, aby v Jeho krvi sme mali očistenie hriechov. Satan hľadal chybu no Ježiš hovorí: „Ide knieža tohto sveta, ale na mne nemá ničoho.“ Keď sme v Kristu, satan na nás nemá ničoho.

Keď bol Noach v korábe, okolo korábu vládla smrť, avšak v korábe bol život. Tak aj my, keď sme v Kristu, sme zachránení.

Ján Mamojka

„Posledné“ Ježišove želania či príkazy

Žijeme v dobe, keď si ľudia iba zriedkakedy všimajú želania iných, a hlavne sú zameraní na svoje ciele, túžby a záujmy. Predsa, zriedkakedy sa stane, že niekto ignoruje alebo úmyselne nesplní posledné želanie alebo príkaz blízkej osoby. Zvyčajne takú žiadosť ľudia považujú za „svätú“ a berú si ako mravný záväzok ju aj splniť. Z druhej strany, ľudia, ktorí zomierajú alebo niekam odchádzajú, tie pre nich najdôležitejšie veci zdôraznia pri rozlúčke ešte raz.

Žiaľ, mnohí kresťania celkom zabúdajú na „posledné želanie“ či príkaz Spasiteľa sveta, Pána Ježiša Krista. On prišiel z neba na zem a žil kvôli nám, nakoniec zomrel ako obeť zmierenia za naše hriechy – hriechy celého sveta. On dal svoj vlastný život za svojich priateľov a v tretí deň slávne vstal z mŕtvych za naše ospravedlnenie pred Bohom. Skrze vieru v toto spasiteľné dielo Pána Ježiša a poslušnosť Jeho evanjeliu sme boli spasení. Stali sme sa deťmi Božími a blízki Bohu, naše životy sa zmenili a máme teraz aj živú nádej na skvelú budúcnosť.

Predsa, dôležitá otázka je, či plníme túžby a príkazy toho, ktorého nazývame naším Pánom a priateľom.

Predtým, ako odišiel do neba pripraviť miesto pre všetkých, ktorí Mu uveria, Pán Ježiš zoskupil svojich učeníkov a vyjadril a zdôraznil svoje posledné želanie či príkaz. Zdvôraznil ešte raz to, čo je pre Neho veľmi dôležité. Spomínaš si, čo to je?

Zapísali to evanjelisti Matúš, Marek a Lukáš v posledných kapitolách evanjelií, a tiež autor knihy Skutkov v prvej kapitole. Vlastne, boli to dva podstatné príkazy, v ktorých Ježiš vyjadril svoje želania. Tieto dva príkazy neplatili iba pre dvanásť apoštolov. Ony platia aj dnes pre všetkých, ktorí v Ježiša uverili a prijali Ho ako svojho Pána a Spasiteľa.

Prvý z nich znie: Prikazujem vám, aby ste čakali zasľúbenie Otcovo. Budete pokrstení Svätým Duchom. Prijmete moc Svätého Ducha a budete mi svedkami až do poslednej končiny zeme (Skutky 1:4-5,8).

Božia túžba bola a je, aby sa každý veriaci stal mocným a neotrasiteľným Ježišovým svedkom na zemi a aby reprezentoval Ježiša na zemi. Na to potrebujeme Božiu moc, moc Svätého Ducha. Potrebujeme Ježiša v nás. Bez tejto moci nedokážeme naplniť našu životnú úlohu – neotrasiteľne svedčiť, životom i slovami, že Ježiš je živý a vzkriesený. Svedčiť, že život zvíťazil nad smrťou. Toto je základná pohonná sila každého kresťana.

Kým toto hovoril, Ježiš na mysli mal svoju najväčšiu túžbu a prikázanie, ktoré aj vyslovil, keď povedal: „*Id'te po celom svete a kážte evanjelium (radostnú správu) každému stvoreniu*“ (Marek 16:15).

Predsa, popri tom, že ich vyslal do celého sveta povedať každému radostnú správu, ktorá prináša vieru a spasenie, povedal im, že sa nemajú z Jeruzalema pohnúť ani na krok, kým neprijmú silu na naplnenie tejto úlohy. Tá sila prichádza cez krst Svätým Duchom. Povedal im, že predtým, ako vykročia do toho, čo im ako posledné prikazuje, ich priorita má byť prijať zasľúbeného Ducha Svätého.

Aj dnes toto zasľúbenie a tento príkaz patrí každému, kto uveril v Ježiša a odovzdal Mu svoj život cez pokánie. Keď si pritom už aj pokrstený v mene Pána Ježiša, tento Boží dar – Ducha Svätého môžeš a máš vierou prijať skrze modlitbu. Ježiš ešte aj dnes krstí Svätým Duchom. Každý deň stovky ľudí okolo celého sveta prijímajú tento dar a svedectvo, že ho prijali cez schopnosť hovoriť v nových jazykoch, ktoré sa nikdy neučili.

Všetko, čoho sa zrieknu ľudia pre spasenie, bude iba to, čo im dovtedy ničilo život.

Nie tak dávno som počul osobné svedectvo našej sestry z východného Srbska, ktorá tento dar prijala, hoci predtým nepoznala nikoho, kto mal takúto skúsenosť, nevidela ani nepočula, že sa to deje aj v dnešnej dobe. Iba uverila v to, čo hovorí Božie slovo a prijala vierou na modlitbe vo svojom dome.

Toto zaslúbenie patrí aj tebe. Ak si veriaci, toto by malo byť tvojou prioritou. Modli sa a prijmi dar Ducha Svätého. Je to Ježišova túžba a prikázanie. Je to tvoja potreba.

Keď stodvadsiaty v hornej dvorane v Jeruzaleme po desiatich dňoch prijali tento dar (Skutky 2), boli schopní vykročiť a naplniť Ježišove veľké poslanie.

Ono znelo, a zneje aj dnes: Choďte do celého sveta a zvestujte (povedzte, kážte) radostnú správu (evanjelium) každému. Keď budete kázať, niekto uverí a keď uverí pokrstíte ho a bude spasený. Uverivší budú mať aj znamenia – svedectvá, a jedno z nich bude, že budú hovoriť novými jazykmi.

Ježiš pokračoval: Potom urobte z nich učeníkov tak, že ich naučíte zachovávať všetko, čo som vám prikázal (Matúš 28:19-20). Toto budú učeníci, ktorí sa budú podobať Kristovi a to je konečný Boží cieľ so všetkými ľuďmi.

Avšak ako sa stanú učeníci podobní Ježišovi, ak najprv nebudú spasení? A ako budú spasení, ak nebudú počuť radostnú správu (evanjelium)? Ako budú počuť, ak im niekto nebude zvestovať? Ako niekto vykročí a začne zvestovať? Iba tak, že si uvedomí posledné želanie a príkaz Toho, ktorý dal svoj život pre neho, aby vytrhol jeho dušu z ríše smrti a z rúk satana. Tak, že si uvedomí, že toto je túžba Toho, ktorý ho miluje viac, ako ktokoľvek iný.

Nemala by táto Ježišova posledná žiadosť byť svätá pre nás?

Nezdá sa ti, že toto je asi najzanedbávanejšie prikázanie pre mnohých kresťanov?

Môžeme povedať, že Ho milujeme a že plníme jeho prikázania, ak toto neplníme?

Čo s tým spravíme? Môžeme urobiť iba dve veci.

Pokajať sa z toho a potom poslúchať Ježiša alebo sa vyhovárať, že toto prikázanie nie je pre nás. Ja nemám dar kázania, ja to neviem, nebudem úspešný v tom...

Toto všetko sú výhovorky, ktoré pred Ježišom neobstoja.

Príkaz zvestovať všetkým ľuďom radostnú správu je daný všetkým veriacim, v každej generácii a v každom kraji sveta. Ak ti spasenie patrí, patrí ti aj dar Svätého Duha a potom ti patrí aj úloha zvestovať ľuďom radostnú správu (evanjelium).

Mnohí ľudia nesvedčia iným, pretože si myslia, že evanjelium je ťažká správa, smutná správa a že ľuďom niečo zoberie zo života. Toto je však diablov klam.

Opak je pravdou.

Ak si bol spasený, vieš, čo evanjelium je a iba to potrebuješ zdeliť. Vieš zdeliť radostnú správu, že Boh tak veľmi miluje človeka, že prišiel medzi nás v ľudskom tele ako Boží Syn, Ježiš Kristus, pred dvetisíc rokmi.

On zbral na seba vinu celého sveta a dal sa ukrižovať, aby zaplatil náš dlh voči Bohu. Zomrel na kríži za každý ľudský hriech. Bol pochovaný a v tretí deň bol vzkriesený za naše ospravedlnenie pred Bohom. Takto dlh každého človeka voči Bohu bol zaplatený. Teraz Pán Ježiš ponúka odpustenie hriechov a dar večného života každému, kto uverí v túto radostnú správu a vierou prijme tento dar.

Radostná správa je o tom, že každý môže prijať tento dar, ak prijme Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa, odvráti sa od hriechu ku Kristovi (cez pokánie) a v krste pochová starý spôsob života. Radostná správa je aj o tom, že po pohrobení v krste príde aj ku vzkrieseniu k novému životu skrze moc a dar Svätého Ducha.

Môžeš vyzvať tých, ktorým zvestuješ Ježiša, aby to hneď spravili. Aby prijali Ježiša, dar spasenia v odpustení hriechov, pokajali sa a dali sa pokrstiť. Môžeš sa spolu s nimi modliť za krst Svätým Duchom!

Nezvestujme evanjelium ako smutnú správu, ktorá ľuďom niečo zoberie alebo pokazí život. Všetko, čoho sa zrieknu ľudia pre spasenie, bude iba to, čo im dovtedy ničilo život. Nezvestujme ľuďom spasenie ako tvrdú prácu. Evanjelium je dobrá správa a spasenie je Boží dar daný z milosti skrze vieru – darovaný každému, kto otvorí srdce a vierou ho prijme. Nemusíš sa báť, že či toto nie je „ľahké a lacné“ evanjelium. To je biblické evanjelium a to je všetko, čo na začiatku niekto potrebuje vedieť.

Keď ho takto niekto prijme, narodí za znova a potom už bude hotový zaplatiť každú cenu, aby sa stal ozajstným Ježišovým učeníkom.

Táto zvesť už zmenila životy miliónov ľudí a ešte stále mení životy. Tento svet potrebuje túto správu.

Ježiš dal svoj vlastný život, aby toto bolo možné. Niekto toto zvestoval nám, uverili sme a Boh zmenil naše životy. Dlížni sme hovoriť túto zvesť iným.

Náš Pán Ježiš chce, aby toto vedel každý. A ten, kto uverí a pokrstí sa bude spasený. Ak niekto neuverí, bude odsúdený, lebo neprijal Kristom vyzískané a darované spasenie (Marek 16:16).

Ježiš povedal, že, „*musel Kristus trpieť a vstať z mrtvých tretieho dňa, a musí byť kázané v jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národami... a vy ste toho svedkami*“ (Lukáš 24:46-48).

Budeš Jeho svedkom? Naplníš Ježišove „posledné želanie“?

Vladimír Červení

Odovzdaj Bohu svoju budúcnosť

Život každého kresťana je založený na viere a naše každodenné situácie by mali byť zakladané na viere. Skutočný ukazovateľ, kde sa nachádzame ako kresťania sú práve tie situácie. Ako aj Žalm 1 hovorí: „...o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou.“ Alebo inými slovami, svoj život zakladá na viere.

Toto je ľahšie povedať ako urobiť, pretože nemôžeme vedieť, čo nám prinesie zajtrajšok. Príroda človeka je taká, že chce ohmatať veci a neznáša neistotu, ale pravé to nás obklopuje. Neistota, strach o našu budúcnosť, nestabilita a mnohé iné strachy, ktoré vládnu na tomto svete. A preto si môžeme položiť otázku, či ako kresťania odovzdávame svoju budúcnosť Bohu? Je naša viera v Pánovi aj v každodenných situáciách?

Autor Židom v 11. kapitole uvádza hrdinov ako sú Ábel, Abrahám, Noach, Jakob, Gedeon, Samson, Dávid a mnohí iní. Tí všetci majú jedno spoločné, že svoju budúcnosť celkom odovzdali Bohu a svoju vieru vložili v Pána. Práve to z nich robí hrdinov viery.

Každý z nich mal na výber ísť cestou viery alebo cestou vlastného strachu. Slovo nehovorí, že vždy boli na tej správnej ceste, ale že veľké boje dobojovali práve preto, že svoju budúcnosť odovzdali Bohu.

Záznam v 4. Mojžišovej 13 hovorí o izraelskom národe, ktorý bol už pred Zaslúbenou zemou, a vtedy vyslali dvanástich vyzvedačov, z každého pokolenia jedného, ktorí mali priniesť správu o tom, aká budúcnosť ich čaká, keď prídu do Zaslúbenej zeme.

Avšak Slovo hovorí, že desiati vyzvedači priniesli zlú správu a iba Jozua a Kalef priniesli dobrú správu izraelskému ľudu. Tak býva aj v našich životoch. Boh zaplánuje veľké veci pre nás, ale my nemáme nadostač viery, aby sme to videli ako dobrú vec. Často vidíme iba tie negatívne segmenty a to nás nakoniec aj odvráti od tej budúcnosti, ktorú nám Pán dáva. Dbajme na to, kde vkladáme svoju vieru. Síce často okolnosti budú hovoriť, že budúcnosť s Pánom nás dovedie k strate, a možno je to pravda v danej chvíli, ale vedzme, že Pán pre nás má len to najlepšie. Preto, oplatí sa byť hrdina viery.

Každý môže byť tvorcom svojej budúcnosti. Aj keď je to niečo, čo tento svet násilne šíri, ale či je to niečo, po čom aj ty túžiš? Či nie je väčšia vec byť v rukách všemohúceho Boha, ktorý utvoril tento svet a všetko, čo je na ňom, a ktorý pozná, čo je pre teba najlepšie? Keď tieto dve veci položíme na váhu, vidíme, že budúcnosť bez Boha je viac ako len márna.

Žalm 118:24 hovorí, „*Toto je deň, ktorý učinil Hospodin; plesajme a radujme sa v ňom!*“ Uznajme už dnes, že aj tento deň je od Pána. Tak ako jeden inžinier pozná svoj stroj, ktorý dizajnoval a vytvoril, tak aj Pán, ako tvorca tohto dňa, pozná, čo je najlepšie pre nás a vie, čo by sme mali robiť.

Preto odovzdajme svoju budúcnosť Bohu.

Pavel Petráš

Či nie je väčšia vec byť v rukách všemohúceho Boha, ktorý utvoril tento svet a všetko, čo je na ňom, a ktorý pozná, čo je pre teba najlepšie?

Abba, Otče

„Dobre, že si sa narodila, lebo teraz si moja mama, nie som už sama a má sa kto o mňa starať,“ hovorí dievča svojej mame bezstarostne sa hojdajúc s vankom vo vlasoch. Adoptovala ju žena, ktorá je teraz jej matkou. Dovtedy cudzinci, teraz dieťa a matka. Dovtedy samota, teraz vyučovanie a vedenie k láske, vhodnému správaniu sa a teplu domova s rodičmi. To povedala tak prirodzene a úprimne, že mi zahrála bolesť a radosť v srdci. Nielen „noví“ rodičia prijali ju, ale aj ona prijala svoje nové postavenie v rodine. Adopcia je krásna, ale zmluvu musia prijať obe strany.

Rimanom 8:15-17

„Neprijali ste predsa ducha otroctva, aby ste sa zase báli, ale prijali ste ducha synovstva, ktorým voláme: Abba, Otče! A ten istý Duch spolu s naším duchom osvedčuje, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia, a to dedičia Boží a spoludedičia Kristovi, ak s Ním trpíme, aby sme s Ním boli aj oslávení.“

V Betleheme sa začína príchod Pána Ježiša, cez ktorého začal Boží plán zmluvy, ako to my môžeme poznať, so mnou, s tebou. Hebrejské slovo pre adopciu je 'אומץ' (immutz) a znamená urobiť silným. Pre nás adopcia neznamena len vojsť do rodiny Božej a jej predpisov a výhod. Keď nás Boh prijal skrze Krista, zosilnil nás, dal nám výdobytky tej zmluvy spolu trpieť a spolu byť oslávení s Kristom. Ospravedlnil nás z našej minulosti a ukazuje sa nám ako Otec. Duch synovstva, to je tá sila! Dal pocítiť Jozefovi, čo by mohla adopcia znamenať.

Vďaka Bohu za Jozefa, za jeho rozhodnutie lásky, vedenia a výchovy.

Niž prijatia sa tiahne celým betlehenským príbehom a pochopiť ho mohli len tí, ktorým Boh zjavil a priblížil moc prijatia. Jozef, pastieri, mudrci - oni pochopili príbeh prijatia. Herodes a celý Jeruzalem sa báli, lebo si mysleli, že rodokmeň je dôležitejší ako adopcia, teda báli sa tohto príbehu zosilnenia obyčajných ľudí, ktorí by v budúcnosti mohli volať: Abba, Otče!

Prijať niekoho, je to vždy silný príbeh. Božia adopcia rúca rebrík fyzických rodokmeňov, dedičov a zásluh. Dôležitý je len Uholný kameň. Príbeh betlehemskej adopcie kliesni cestu ku krížu, kde vrcholí Boží plán prijatia nás všetkých, ktorí veríme. Nedostali sme „iba“ odpustenie, ale aj Otca. Vďaka, Otče, že si poslal Ježiša a umožnil nám túto zmluvu života! Opustený Syn, aby sme večne boli my prijatí. Abba, Otče!

Efežanom 2:13

„Ale teraz, hoci ste kedysi boli d'alekí, v Kristovi Ježišovi stali ste sa blízkymi krvou Kristovou.“

Ďakujem, nebeský Otče, že si ma prijal skrze obeť Ježiša Krista. Ďakujem za zosilnenie skrze túto zmluvu v krvi Pána Ježiša Krista. Ďakujem, že cez zmluvu sme si blízki, už nie d'alekí. Ďakujem za silu ducha synovstva. Abba, Otče!

Anna Pintírová

Príbeh betlehemskej adopcie kliesni cestu ku krížu, kde vrcholí Boží plán prijatia nás všetkých, ktorí veríme.

Odvaha žiť v podriadenosti

Jedného slnečného dňa sedelo pod stolom na terase biele chlpaté šteniatko. Jeho pani sedela neďaleko s klasom plným lahodnej sladkej kukurice. Šteniatko si našlo miesto, kde ho mohol ochladzovať tieň a užívalo si omrvinky. Malo radosť z kukuričných zŕn, ktoré zostali na klase, ktoré mu dala jeho pani. Bolo spokojné. Obdivovala som jeho spokojnosť. Šteniatko mi vo svojej radosi pripomenulo Kanaánku - plnú veľkej viery, s ktorou Ježiš zdieľal svojho Ducha prostredníctvom omrviniiek. Keď sa stretla s Ježišom a prosila o to, aby bola aktivovaná Jeho uzdravujúca sila na jej milovanej, Ježiš sprostredkoval neobyčajnú lekciu. Najprv ponúkol filozofickú lekciu otcovstva a potom filantropiu. A najprv učil lekciu podriadenosti naplnenej vierou a potom lekciu uzdravenia.

„Potom odišiel Ježiš a utiahol sa do krajov Týru a Sidonu. A hľa, kanaánska žena prišla z oných končín a kričala: Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov! Dcéra sa mi strašne trápi, posadnutá démonom. On jej však neodpovedal ani slovo. I pristúpili učeníci a prosili Ho: Odbav ju, lebo kričí za nami. Odvetil: Ja som poslaný len k strateným ovciam domu izraelského. Ale ona prišla, padla Mu k nohám a prosila: Pane, pomôž mi! On však odvetil: Nie je dobré vziať deťom chlieb a hodiť šteňatám. Odpovedala Mu: Áno, Pane, ale veď aj šteňatá jedávajú z omrviniiek, ktoré padajú zo stola ich pánov. Na to jej povedal Ježiš: Ó, žena, veľká je tvoja viera. Nech sa ti stane, ako chceš! A ozdravela jej dcéra v tú hodinu.“
(Matúš 15:21-28)

Keď je naša podriadenosť Bohu a Jeho Slovu skúšaná, najčastejšie to bude vycítené ako urážka.

Jej dcéra bola zúfalá, ale Jeho povoláním bol Izrael. Napriek tomu, to bola jej podriadenosť naplnená vierou. Jemu ako Izraelitovi, rabínovi a Pánovi, čo jej pripravilo cestu k uzdraveniu. Ich rozdiely sa začali etnickým pôvodom, pohlavím a vierovyznaním. Ale tieto rozdiely boli ľahko prekonané jedným, ktorý je väčší. Ona bola človek, On bol Boh. Písmo zaznamenáva, že Ho oslovovala „Pane“ a „Syn Dávidov“ (v22). Hovorila s Ním jazykom, ktorý bol čestný, opisný a úmyselný. Ponúkla svoje podriadenie sa ako Kanaánka Izraelitovi. Keď ju prepustil, fyzicky sa podriadila svojim plačom spojeným s jej postojom (v25). Bol to krik a postoj, na ktorý Pán odpovedal skúškou (v26). Otestoval kvalitu jej podriadenia sa. Bolo to falošné vyjadrenie zúfalstva? Išlo len o samotnú slovnosť alebo o prirodzenú podriadenosť? Bol to falošný výkrik emocionalizmu? Alebo to bol falošný fyzický postoj manipulátora? Ježišova odpoveď „deti verzus psy“ je kultúrne normatívna a adekvátna na odhalenie povahy ich rozdielov. A toto bola skúška, ktorú Ježiš použil na ťažbu jej drahokamu - viery. Vzácny a zriedkavý. Dojemný a obdivuhodný. Ten druh viery, ktorý je „kľúčom ku Kráľovstvu“ (Matúš 16:19). Nevieť povedať, či jej odpoveď prišla rýchlo a ochotne, alebo sa nadýchla a dôkladne si premyslela svoje slová. Možno si pomyslela: „Toto je pre moju dcéru, buď odvážna!“ Nakoniec verím Ježišovmu záveru, keď povedal, že jej viera bola veľká – jej viera bola naozaj veľká (v28). Pozoruhodné! Pretože zaujala čestnú pozíciu nehodnej a z tejto perspektívy mala schopnosť vidieť všetko, čo jej to ponúkalo. Aké privilégia majú psy? Nie psy, o ktorých hovoril Ježiš, ale skutočné psy. Skutočné psy dostávajú omrvinky. A omrvinky jej stačili. Nie preto, že by bolo naozaj dost omrviniek, ale preto, že majstrovský stôl, o ktorom hovorila, bol stolom samotného Boha (v27).

Božie omrvinky stačia. Božie omrvinky naplnia každú potrebu. Boží podolok obsahuje Jeho liečivú silu (Lukáš 8:44). Božie nohy, keď sedí vedľa, poskytujú VŠETKU pravdu, učenie a múdrosť (Lukáš 10:39). Dotkla sa podlahy a dostala viac. Pre svoju dcéru sa odvážila podriať sa. Nedovolila svojmu egu, aby ju udržalo stát, ale bola zlomená. Odpovedala, „Psy dostávajú omrvinky, ktoré padajú z pánovho stola“ (v27). Keď je naša podriadenosť Bohu a Jeho Slovu skúšaná, najčastejšie to bude vycítené ako urážka. „Ako sa opovažuješ!“ sa vykradne z našich duší tam, kde sídli naša hriešna prirodzenosť. A v týchto chvíľach musíme zvážiť, aké sú privilégia podriadenia sa v tejto chvíli? O aké privilégia či perspektívy prídeme, ak sa „postavíme za seba“. Musíme si zvoliť vieru a kráčať podľa Ducha! Musíme si zvoliť vieru v Boha a nie v seba! A keď vieme, kto je náš Pán, vieme, že omrvinky postačia. Jeho omrvinky uspokojia každú potrebu a my nájdeme rozkoš (Žalm 119:103).

Môj mentor a priateľ, brat Adolfo Morales, ma pred rokmi naučil veľkú pravdu. Naučil ma, že keď je človek skutočne pokorný, každý sa k nemu môže správať ako k sluhovi a neurazí sa. Málokto je taký odvážny, aby žil životom skutočnej podriadenosti Bohu. No práve v tejto podriadenosti skrze vieru jej Ježiš poskytol všetko, po čom túžila (v28).

Nech nás všetkých Boh obdarí príležitosťami dokázať, že naša viera je viera v nášho Majstra. A nech nám Božia milosť dovoľuje nájsť potešenie v omrvinkách.

Jennifer Tomášiková

Preklad z angličtiny
Anna Pintírová

Reptajúca poslušnosť

Keby ste napomínali poslušný ľud, pred akými pokušeniami by ste ho vyzvali, aby sa chránil? Väčšina z nás by pravdepodobne zdôraznila nebezpečenstvo pýchy a bohorovnej spravodlivosti. A urobili by sme správne.

V Liste Filipským sa Pavol obracia na poslušný ľud. Na rozdiel od Galat'anov alebo Korint'anov im Pavol nepíše, aby ich pokarhal a napravil podstatné nedostatky a chyby. Okrem napomenutia niekoľkých rozhádaných žien tu nie je ani náznak: „Ó, nerozumní Galatskí!“ (Galat'anom 3:1) alebo: „Či nie ste telesní a nestýkate sa príliš ľudsky?“ (1. Korint'anom 3:3). Namiesto toho Pavol Filipským hovorí: „Ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti“ (Filipianom 2:12). Filipania sú poslušní ľudia.

Ako ich teda Pavol napomína? V čom vidí kľúčové nebezpečenstvo pre tento poslušný ľud?

„Všetko čiňte bez reptania a bez pochybovania, aby ste boli bez úhony a úprimní, bezvadné deti Božie uprostred tohto prevráteného a skazeného pokolenia, v ktorom sa javíte ako jasné hviezdy vo vesmíre. Zachovávajúte slovo života, aby mi bolo chválou v deň Kristov, že som nebežal nadarmo a nenamáhal sa nadarmo.“

(Filipianom 2:14-16)

Hlavným pokušením pre poslušných je reptanie a hundranie v poslušnosti. Preto Pavol hovorí, aby sme všetko robili bez reptania a sporov, bez hundrania a sťažovania, bez trucovania a hádok, bez fňukania a odvrávania. Pokušením pre poslušný ľud je ponúknuť frustrovanú, reptajúcu poslušnosť.

Inými slovami, Pavol jasne hovorí, že je dôležité to, ako poslúchame. Záleží na duchu, ktorý sa skrýva za našimi činmi. Božím štandardom a očakávaním od nás nie je len

poslúchať. Je to poslúchanie naplno, hneď a s radosťou. Najviac ako vieme, hneď a s radostným srdcom. To znamená, že čiastočná poslušnosť je neposlušnosť. Oneskorená poslušnosť je neposlušnosť. A reptajúca poslušnosť, podráždená a frustrovaná poslušnosť je neposlušnosť. A pre nás je veľmi dôležité, aby sme túto pravdu vtlačili do zákutí našich životov.

Konfrontovanie neochoty

Každý z nás má vo svojom živote rôzne zdroje ťažkostí a frustrácie. Môže to byť šéf alebo kolega. Môže to byť tón hlasu alebo nepríjemný zvyk vášho partnera, dieťaťa, rodiča, súrodenca alebo priateľa. Môže to byť hlboká nesplnená túžba, napríklad túžba po manželstve. Ako často sa vám stáva, že sa pokúšate poslúchať Boha, a pritom hundrete a reptáte nad ťažkosťami? Ako často sa vo vašej poslušnosti objavuje nejaké zadrhnutie, povyšovanie alebo sebaľútosť? Akoby sme si hovorili: Urobím správnu vec, ale moju poslušnosť bude sprevádzať dosť neochoty a reptania, aby každý vedel, čo ma to stojí.

A teda, niektorí z nás reptajú priamo na Boha. „Prečo mi to robí?“ Alebo reptáme na okolnosti, pričom pohodlne „zabúdame“ na pravdu, že do nášho života všetko prichádza z Jeho ruky. Iní z nás reptajú na ľudí. Svoje sťažnosti na Boha maskujeme tým, že ich zameriavame na ľudí okolo nás. A máme na to najrôznejšie logické vysvetlenia: Ja nereptám na Boha, ja len úprimne hovorím o zlyhaniach a hriechoch iných ľudí. To je presne to miesto, kde musíme zatlačiť. Je dôležité rozlišovať verné vzdychanie od bezbožného reptania, lamentovanie od trucovania. Nariekanie a lamentovanie môže byť dobré a správne. Môžu byť vernou odpoveďou na skutočnú bolesť. Čo ich teda odlišuje od reptania

a hrišneho sťažovania? Často je to úprimnosť. Prinášame bolesť priamo Bohu alebo prichádza bokom ako sťažnosti na Božiu múdrosť zamaskované za postrehy o iných ľuďoch? Kľúčovou otázkou tu je: kam ide bolesť? Prinášate ju Bohu ako súčasť toho, že sa mu úplne obetujeme? Alebo sa dusí na nízkom stupni varu vo vašej duši a vychádza von v podobe frustrovanej služby a mrzutej poslušnosti?

Šomranie v manželstve

Túto pravdu môžeme pretaviť do našich manželstiev. Jednoducho povedané, reptajúca poslušnosť je zabijakom manželstva. Hundranie odhaľuje, že ste v pasci porovnávania a že sledujete skóre. Kto z nás má ťažšiu prácu? Kto sa viac obetoval? Reptanie a sťažovanie je výplodom sebaľústi, tej rafinovanej a zákernej formy sebeckva.

A niekedy takúto sebaľútosť používame ako nástroj manipulácie. Svoje obete používame ako zbraň, aby

sme dosiahli svoje. Svojím sťažovaním sa snažíme ovládať druhých. Uvedomujeme si to, keď sme terčom manipulácie my. Vieme, že sa nás niekto snaží ovládať tým, že sa začne ľutovať. A mali by sme si pri tom klásť ťažké otázky: Priviedla nás niekedy takáto manipulácia hlbšie do radostného spoločenstva s reptajúcim? Vymolala niekedy vďačnosť a radosť, o ktoré sa údajne usilovala? Samozrejme, že nie.

Ale vidieť takéto manipulatívne reptanie u nášho partnera je tá jednoduchá časť. Ťažšie je rozpoznať to v sebe, odstrániť brvno z vlastného oka a správať sa k druhým tak, ako chceme, aby sa správali k nám.

Spýtajte sa teda sami seba: Ako som na tom s manželskou poslušnosťou? Ako sa mi darí plniť manželské sľuby? Byť tu jeden pre druhého, v zdraví a chorobe? Manželia, ako sa vám darí viesť a milovať? Manželky, ako sa vám darí číť a poslúchať? Aký duch sa skrýva za vašou poslušnosťou? Reptajúci a pochybujúci? Alebo radostný a vďačný?

Je vo vašom úsilí milovať a darovať sa vášmu partnerovi nejaká prekážka? Stáva sa vám, že si pri umývaní riadu mrmlete popod nos alebo sa sťažujete priateľom na svojho manžela či manželku? Poukazujete na chyby toho druhého? Alebo si navzájom rýchlo odpúšťate? Budú vás a vášho manžela do ďalšieho týždňa sprevádzať záznamy o krivdách z minulého týždňa?

Frustrovaní v rodinách

Môžeme to rozšíriť a aplikovať na rodinu a rodičovstvo. Ak ste otec, pozrite sa na tento scenár. Ste v jednej miestnosti a na niečom pracujete. Môže to byť vaša práca alebo niečo zo zoznamu úloh od vašej manželky. Z druhej miestnosti počujete, ako vypukne hádka. Alebo počujete, ako vaše deti odvrávajú vašej manželke. A vy chvíľu počúvate, či sa to vyrieši samo. A ono sa to nevyrieši. A tak teraz musíte prerušiť prácu a ísť to riešiť. Ste hlavou rodiny a vašou povinnosťou je napomínať, napraviť a vychovávať. Rozhodli ste sa, že budete poslúchať Boha. Ale bude vaša poslušnosť žiarit? Vstúpíte do veľkého neporiadku hriechu a prinesiete ďalší hriech? Pretože reptajúca poslušnosť, frustrovaná poslušnosť a podráždená poslušnosť je neposlušnosť. Ako rodičia sme povolaní vychovávať svoje deti v kázni a výchove Pána, v učení a napomínaní Krista. Plníme túto úlohu s radosťou a potešením v srdci? Robíme ju zo srdca ako nášmu Pánovi? Alebo sa pravidelne podráždene pýtame: Koľkokrát ti mám pripomenúť, aby si si upratol izbu alebo vyniesol odpadky? Ale koľkokrát musí Boh pripomínať nám, aby sme s radosťou viedli svoje deti, aby sme pre nich boli jeho úsmevom? To isté platí aj pre naše deti.

Deti, ctíte a poslúchate svojich rodičov ako najviac viete, hneď a so šťastným srdcom? Alebo počkáte s poslušnosťou, kým vám rodičia najprv odpovedia na všetky vaše otázky? Prichádza vaša poslušnosť s odvrávaním?

Radost' zo všetkého

Mohli by sme pokračovať. Prejavujeme pohostinnosť bez reptania (1. Petrova 4:9)? Väčšina z nás má dostatok spoločenského taktu, aby sme sa vyhli reptaniu na hostí, ale neprechováate kvôli všetkej svojej práci nevraživosť a zatrpknutosť voči svojmu manželovi (alebo manželke) alebo svojim deťom? Máte nad ostatnými výhodu? Pristihli ste sa pri tom, že si myslíte: Nikto si neváží, čo všetko robím. Nikto neocení, koľko vecí zvládam, koľko času venujem tomu, aby bolo všetko výnimočné? Samozrejme, tým nechceme ospravedlňovať nevďačnosť a sebeckosť iných. Nesmieme však používať zlyhania druhých na ospravedlnenie vlastnej neposlušnosti. Existuje rozdiel medzi riešením hriechu a reptaním nad neriešeným hriechom. A rozdiel je aj medzi priamym riešením hriechu a pasívno-agresívnym reptaním nad hriechom. Robíme všetko bez reptania a sťažovania? Nakoniec si musíme uvedomiť jednoduchú pravdu: Boh miluje radostného darcu, nie reptajúceho. Miluje veselú poslušnosť, nie reptajúcu a sťažujúcu sa poslušnosť. Takáto poslušnosť, najmä keď sú veci ťažké, je pre nás signálom Božej milosti, znamením, že v nás pôsobí a vytvára poslušnosť, ktorá žiari, poslušnosť, ktorá robí apoštolov hrdými a Boha šťastným. Keď teda poslúchate, robte to naplno, hneď a so šťastným srdcom.

zdroj: internet

Bezdetné manželstvo

V knihe Genezis 1:28 nachádzame mocný Boží pokyn k práve stvorenému mužovi a jeho manželke, ktorým je udelený dar rozmnožovania. Boh im svojím slovom prikazuje skrze tento dar privádzať deti na svet. „*A Boh ich požehnal a Boh im riekol: Plod'te sa a množte sa a naplňte zem a podmaňte si ju a vládnete nad morskými rybami a nad nebeským vtáctvom i nad každým živým tvorom, ktorý sa plazí na zemi.*“ Vo svojom pôvodnom ustanovení má vzťah v manželstve za úlohu, ako Boží úmysel, plodnosť a rozmnožovanie sa, teda privádzanie detí na svet. Cieľom tohto úmyslu bolo naplnenie toho, aby človek vykonával vládu nad celou zemou. Adam s Evou bez nasledujúceho potomstva, budúceho ľudstva by to sami nedokázali splniť.

V Žalme 127:3-5 môžeme spozorovať, že z biblického hľadiska deti sú požehnaním od Hospodina. Áno, Boží plán a zámer pre väčšinu manželských párov je požehnanie deťmi.

No, keď si prečítame Bibliu od začiatku do konca, nájdeme veľa príbehov o neplodných pároch od Abraháma a Sáry, až po Annu a Elkánu v Starom zákone, až po Alžbetu a Zachariáša v Novom zákone. Ale neplodnosť je často spôsob, akým Boh demonštruje svoju schopnosť urobiť nemožné, čo vidíme z príkladu Anny, ktorá bola smutná, lebo nemohla mať deti, modlila sa k Bohu, On ju vypočul a požehnal jej syna.

Hoci Starý zákon aj Nový zákon naznačujú, že s nemožnosťou rodiť deti bola spojená hanba, nie je to hanba od Boha, Boh nezahanbuje. Hanba u niektorých spočíva v tom, že cítia, že s nimi niečo nie je v poriadku a že sa zvyčajne očakáva, že v určitom bode manželstva sa rodia deti. V dnešnej dobe, keď vieme viac o počatí, môžeme vedieť, že niekedy veci jednoducho nejdú správne z rôznych dôvodov na čisto biologickej úrovni,

ako napríklad manželka, ktorej telo je alergické na spermie jej manžela, alebo príčinou nesprávnej hladiny hormónov, ktoré nie sú priaznivé na udržanie tehotenstva. Neplodnosť môže byť aj príznakom problému, ako je napríklad nefunkčná štítna žľaza. Mnohé páry sa liečia, aby mali dieťa, a pritom zistia aj zdroj ich neplodnosti. V takom prípade je užitočné siahnuť aj po lekárskej liečbe. Existujú postupy a lieky, ktoré môžu pomôcť, no my veríme, že Boh má dozor nad lekárskou vedou, zvlášť, keď sa to týka tých, ktorí na prvom mieste hľadajú Jeho vedenie nad lekárskymi postupmi. A keďže dnes máme tieto vedomosti, neplodnosť už viac nie je hanbou.

Božia suverenita

Nikto nemôže otehotnieť, pokiaľ to dieťa On nepovolá na svet. My, ako kresťania máme pre toto jednu veľmi silnú zbraň: modlitbu a vieru. V dobe, keď žili Anna, Elkána a Peninna, nemať dieťa pre ženu bolo veľkým ponížením, hanbou ba prekliatstvom. No Anna vtedy nemala nijaké iné pomôcky, terapie alebo lieky, iba modlitbu. Ona sa modlila a odpoveď od Boha sa dostavila. Preto sa za potomstvo na prvom mieste treba horlivo a vytrvalo modliť. Dôverovať v Božiu dobrotu.

Anna dala tiež sľub Bohu, ktorý aj splnila; že ak jej Hospodin dá syna, daruje ho Hospodinovi na celý život. Dnes Pán nežiada, aby sme sľúbili, že Mu obetujeme dieťa tak, aby bolo celý život fyzicky oddelené od nás, ale je dobre dať sľub nášmu Pánovi, že mu odovzdáme to dieťa, o ktoré Ho prosíme v každodenných modlitbách, že ho budeme viesť k Nemu a vyučovať ho len Jeho cestám, počas celého svojho života. Veď aj žalmista nás nabáda dávať sľuby Hospodinovi a plniť ich (Žalm 76:12).

Keď sa páry snažia mať deti a nedarí sa im, potom biblická výzva dôverovať Bohu znamená súčasne s modlitbou nasledovať aj Jeho vedenie. Môže to znamenať už spomínané lekárske ošetrovanie, alebo budovanie rodiny prostredníctvom adopcie. Konečne, môžu sa rozhodnúť žiť bez detí, aby uvoľnili energiu pre prácu v Kráľovstve. Sú niektoré páry, ktoré si teraz uvedomujú, že ich bezdetnosť bola bránou k veľkej duchovnej plodnosti iného druhu.

V Starom zákone sa neplodnosť považovala za prekliatie. Nájde tam prísľuby, že Boh prekľá svoj ľud neplodnosťou, ak ho ako národ neposlúchne. Kliatby, ktoré Boh načrtol sa týkali celej populácie, vrátane ľudí a dobytka. Nehovoril o individuálnej neplodnosti. Netreba preto mylne usudzovať, že aj dnes je neplodnosť jednotlivcov výsledkom prekliatia. Pán Ježiš sa stal prekliatím na kríži pre nás. On zlomil prekliatie nad nami a my máme slobodu dnes modliť sa k Nemu a vierou

očakávať, že nám dá to, o čo Ho prosíme, tak ako Anna. Bezdetný pár nemusí nevyhnutne byť stále nešťastný za svoju bezdetnosť, ale bolo by preňho užitočné dať priestor slzám, smútku a sklamaniu, ak občas tie pocity zažíva. Dávid v Žalme 51 napísal: „*Viem, že v mojom vnútri túžiš po pravde,*“ a my vieme, že duševné a duchovné zdravie znamená byť úprimný v tom, čo sa deje v našich srdciach, vyjadriť to na svoj spôsob a vyliat svoje srdce pred Pánom. Tiež je dobre zdôveriť sa so svojimi pocitmi osobe, ktorej dôveruješ. Je to uľahčujúce a uzdravujúce.

Biblicky uvažujúc o neplodnosti, prichádzame k takýmto záverom:

Rozmnožovanie: Prvé príkazy dané ľuďom boli plodiť a množiť sa a mať nadvládu nad ríšou rastlín a zvierat a nad samotnou zemou. Posledný príkaz je robiť učeníkov. Takže hoci fyzické rozmnožovanie je úžasnou súčasťou ľudského bytia, nie je to jediný spôsob, ktorý Boh určil a

Musíme byť pokorní a podriadení Jeho vôli a rozhodnutiu o našej detnosti alebo bezdetnosti.

požehnal za zanechanie trvalého dedičstva.

Pracovať v Kráľovstve Božom, privádzať – rodiť nové duše k Bohu a robiť z nich učeníkov je tiež duchovná forma rodenia a vychovávanía detí.

Túžba: V Prísloviach 30 čítame, že keď sa pozrieme okolo seba a pozorujeme prírodný svet tak, ako ho Boh stvoril, vidíme, že je normálne, že neplodný človek má hlbokú, nenaplnenú túžbu. Neplodnosť môže spôsobiť veľa smútku a nie je „neduchovné“ cítiť, že ti niečo v živote chýba.

Život s nadaním - darom: V jednom preklade žalmov (NASB) sa deti nazývajú „darom“. (Hoci v kontexte žalmu 127 je skutočná fráza „synovia sú dedičstvom“; v tom čase boli deti prostriedkom ekonomického úspechu a mnohí synovia mali zabezpečenú vojenskú ochranu). No nielen deti sú darom. Darom je tiež dobrý a láskavý partner, zdravie, viera či práca, ktorá naplňuje. Manželka sa nazýva dar. Takže jedným zo spôsobov, ako biblicky premýšľať o neplodnosti, je uznať, že zatiaľ čo dar detí bol odoprený, deti sú len jedným z mnohých darov, prostredníctvom ktorých Boh dáva svoje požehnanie. Bezdetné páry teda môžu byť šťastné aj bez detí. Môžu byť šťastní aj vtedy, keď vidia svojich priateľov hrať sa v parku so svojimi deťmi. Môžu sa venovať aj tým deťom svojich priateľov, deťom vo svojej bližšej a širšej rodine, deťom v cirkvi... Nech je ich láska úprimná a nech sú šťastní pre tých, ktorí deti majú. A môžu byť šťastní, vediac, že Boh má plán a prácu aj pre ich životy, že On požehná každé úsilie, ktoré vynaložia v Jeho mene. Konečne, musíme byť pokorní a podriadení Jeho vôli a rozhodnutiu o našej detnosti alebo bezdetnosti. Boh je suverénny Boh a nikto nemôže otehotniť pokiaľ On to dieťa nepovolá na svet.

V kresťanských kruhoch by ľudia mali vedieť ako sa správať ku bezdetným párom. Bezdetní manželé sa potrebujú cítiť prijatí takí, akí sú, čiže bez detí. Často sú

nepochopení a môžu sa cítiť osamelí. Mnohé duchovné aktivity v zbere pre mladé rodiny sa konajú prevažne s deťmi. Preto by nebolo na škodu zapájať ich do rôznych cirkevných aktivít, aby sa necítili vynechaní z cirkevnej komunity.

Akýkoľvek náznak prijatia a pochopenia bez nevyžiadaných rád je veľmi povzbudzujúci pre nich. Bezdetnosť je mnohokrát chápaná ako tabu téma. Práve preto, že párov bez detí v dnešnej dobe pribúda, je dôležité o tejto téme hovoriť. Nielen kvôli bezdetným párom, ale aj pre ostatných veriacich. To, že manželé nemajú deti, neznamená, že musia byť nešťastní. No ak okolie im ich bezdetnosť často pripomína, ten tlak im spôsobuje nekomfortné pocity. Je im potom ťažké čeliť bezcitným komentárom a správaniu okolia ku nim. Každá bezcitná poznámka môže týchto ľudí hlboko raniť a oni sa pritom musia veľmi snažiť milovať ich aj napriek ich nemúdrosti.

Nie je múdre neustále im pripomínať a opytovať sa, kedy už budú mať dieťa, komentovať telo ženy, keď trochu priberie, že či je to už na ceste a podobné. Tiež je dôležité nechváliť sa neustále svojimi deťmi pred nimi, znie to ako provokácia. Sme kresťania, sme Kristovo telo, a preto by mal každý úd toho tela byť citlivý na pocity iného.

Najmä, netreba manželský pár bez detí ťuťovať. Ani nevieme, koľko tých manželstiev sú šťastné a spokojné. Skôr, než posudzovať ich situáciu, alebo analyzovať a vytvárať si domnienky o príčine ich bezdetnosti, treba obdivovať ich spokojnosť s prijatím Božej vôle v ich živote.

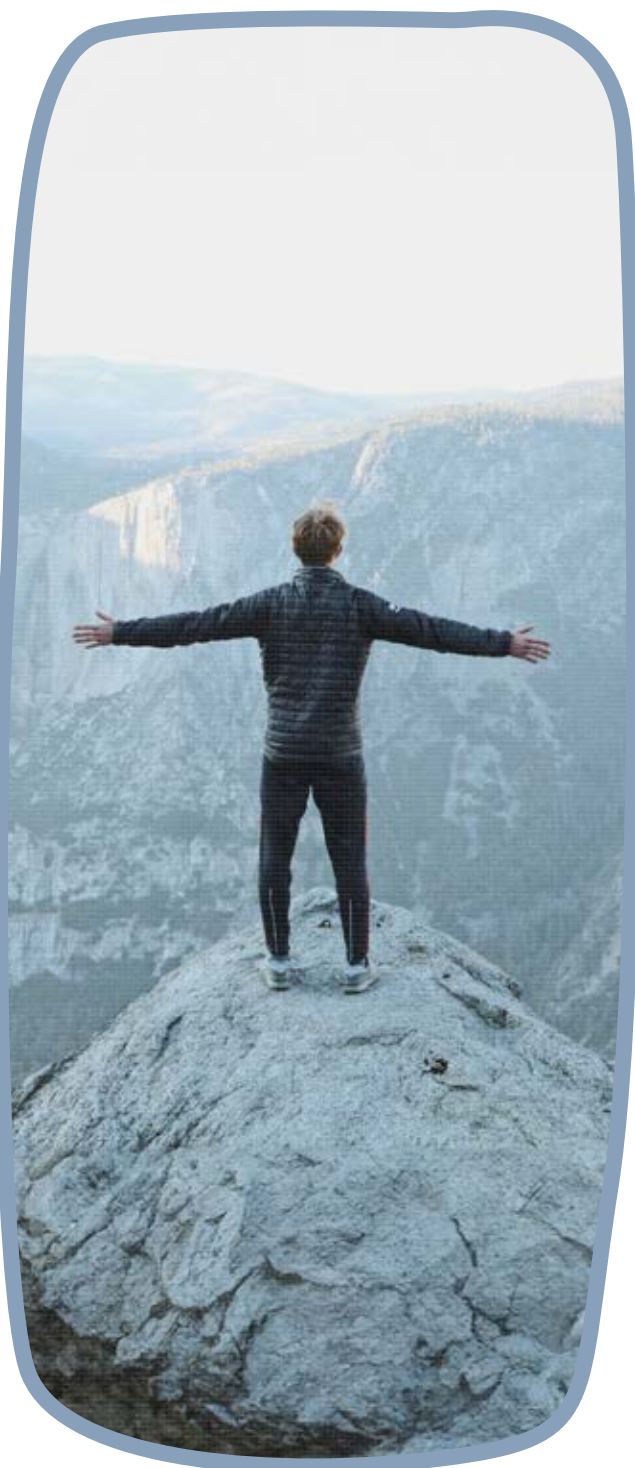
Anna Andrášiková

Hotový dať všetko

1. Kráľov 17:9-16

V tejto časti Slova si čítame o žene zo Sarepty, ktorá bola chudobná vdova, a predsa hotová dať všetko, čo Pán očakáva. Eliáš, keď prišiel do tohto mesta, žiadal niečo na zjedenie, a hovorí nám slovo Božie, že táto žena bola hotová dať svoj posledný pokrm mužovi Božiemu. Bola na to potrebná viera, vediač, že aj keď sa situácia zdala beznádejná, Boh je ten, ktorý sa môže postarať. Mnohokrát sa spoľahneme na svoj intelekt a nie na vieru, ktorú máme v Boha. Tento svet vyzdvihuje múdrosť človeka, spôsob zmýšľania podľa tela a telesného rozumovania, ale Božie slovo nás učí najprv veriť Pánovi. V každej veci, v každom predsavzatí spoľahneme sa na Neho; On sa postará o naše životy. Keď dáme svoju úplnú dôveru Pánovi, keď Mu odovzdáme kormidlo nášho života a dovolíme, aby On bol ten, ktorý určí smer nášho života, ukáže cestu, ktorou máme ísť, vtedy koniec iste bude dobrý. Kedykoľvek sa my pokúsime ísť svojou múdrosťou, prichádzame do nebezpečenstva, že minieme to, čo Pán prichystal pre nás. Keď by vdova zo Sarepty neposlúchla Eliáša, nikdy by nevidela Boží div. Zostal by jej iba ten jeden pokrm a potom by so synom zomreli hladom, ale pretože verila Bohu, Boh sa dokázal v jej živote. Nielenže sa stal div, ale Boh im dal toľko, že mali nadostač potravy, až pokým trval hlad. Vezmime si ponaučenie z tohto príbehu, aby sme sa vždy spoľahli na Pána. Náš život je v Jeho ruke, On sa stará o nás v každom čase, ako aj zaslúbil, že nás neopustí ani nezanechá až do konca dní. Kedykoľvek dáme všetko svoje Pánovi, On nám to vynahradí mnohonásobne. Náš Pán nezostáva nikomu nič dlžný, preto dajme všetko svoje Jemu, lebo s Ním nič nie je stratené.

Nikola Hromčík

Zavolaj na meno Ježiš

Čítam si Bibliu Starú zmluvu, a vidím, ako Boh pomáhal svojmu ľudu. Čítam aj Novú zmluvu, a vidím, ako Ježiš uzdravoval, pomáhal a uvedomujem si, aký je Boh dobrý a silný. Dnes som mohol pocítiť tú moc Božiu.

Bol pondelok ráno, ani som netušil, čo bude nosiť tento deň. Šiel som do práce oddýchnutý, čerstvý a veselý, deň ako každý iný. V práci som robil svoje povinnosti, ani som nespozoroval, kedy prišiel čas na obed. Tak som sa pobral domov, nachystal som si obed a niečo sa začalo diať v mojom tele. Pohľad na jedlo ma podnecoval na zvracanie, tak som radšej nejedol. Upratol som po sebe nedotknuté jedlo a vrátil som sa do práce. Nikomu som nič nehovoril, ani mojej manželke, s ktorou pracujem spolu na Obecnom úrade. Čas už netiekol ako doobedu, a ja som sa začal cítiť horšie, slabosť a pocit na zvracanie ma sprevádzali celý čas. A tak som si pomyslel, že vydržím ešte trochu, potom pôjdem domov, oddýchnem si a bude to všetko dobre. Pred koncom môjho pracovného času, zastavila ma manželka, aby som šiel ešte zavesiť oznam na oznamovaciu tabuľu, keďže ona nestihala. Zobral som si môj bicykel a šiel som to zavesiť. Oznamovacia tabuľa sa nachádza v ulici, ktorá ide hore kopcom. Mne to neprekážalo, svieži vzduch a uvedomenie si, že končím dnešnú prácu mi dalo pocit, že bude všetko dobre. Zavesil som oznam a už som sa potreboval len spustiť dole kopcom k môjmu domčeku. V tom istom čase som sa začal triasť, začal ma oblievať studený pot, oči mi začali horieť a už som nevládal nič a netušil som, čo sa so mnou deje. Pamätám si, že som prišiel do polovice našej uličky a zvažoval som, čo mám spraviť, či skočiť z bicykla a oddýchnuť si tam v priekope, alebo bude lepšie pokračovať domov. Ale ako? Síl vo mne už nebolo.

Do domu som sa dostal, ani sám neviem ako. Ja si to nepamätám, ale zakúril som do krbu a ľahol som si do postele. Triasol som sa a moje ruky, nohy a chrbtica ma tak veľmi boleli, ako keby sa šrobovacom chcelo niečo odpojiť od môjho tela. Keď som si poskŕčal nohy a ruky,

v tej istej chvíli som si musel vystierať, lebo to bola taká bolesť, že som nevedel udržať moje telo, čo len jednu sekundu, v pokoji. Bolesť sa len stupňovala, neubúdala, ani moje myšlienky nesvedčili nič dobré. Nedokázal som myslieť na nič iné, len na tú bolesť a trápenie, všetko zle. Moja myseľ nemohla o ničom premýšľať, proste som nefungoval. Bolesť len naberala na sile a ja som bojoval boj, v ktorom som nebol víťaz. Boj, v ktorom som nevládal nič spraviť. Neovládal som svoju myseľ ani svoje telo.

Boh dopustí, ale neopustí. On pozná všetky naše myšlienky, bolesti, potreby a dá nám šancu na víťazstvo. V mojich bolestiach a trápení nemyslel som na Ježiša, nemyslel som na Jeho ochranu a pomoc. Chcel som len, aby bolesť prestala. V okamihu mi prišla myšlienka: Zavolaj na meno Ježiš. Tak som vyskúšal. V bolesti, so slzami v očiach, aj keď som nevládal, som si zašepkal: Ježiš, Ježiš, Ježiš, si svätý, Ježiš, si mocný, Ježiš. Brat a sestra, to bolo niečo, čo sa nedá ani opísať. Doteraz som nemohol ovládať svoje telo a myseľ, a zrazu som mohol volať na Ježiša. Nepýtal som si uzdravenie, iba som slávil a vyvyšoval. A On sa dotkol môjho tela.

Pocítil som nejakú silu, ktorá sa ma dotýkala od hlavy po chrbtica až po nohy. A v tej chvíli som si uvedomil, že je to Božia moc. Moje kosti sa vrátili na svoje miesta, bolesť prestala. Zrazu som vyskočil zo svojej postele bez bolesti, manželka pozerá na mňa, čo sa deje so mnou. Nechápala, čo sa stalo. Povedal som, „Pán sa ma dotkol, som uzdravený! Bolesť zmizla, mňa nič nebolí.“

To bola radosť. Boh ma navštívil v mojom trápení a som Mu vďačný, že sa ma dotkol a ma uzdravil. Verím Mu a chcem, aby bol môj vodca, radca, ochranca. Chcem Mu dôverovať. Boh je dobrý! Jeho moc má aj dnes silu uzdraviť!

Vladimír Lekár

Moje svedectvo, môj príbeh

Vážení priatelia, drahí bratia a sestry, rozhodol som sa zdeliť si s Vami svedectvo z dvoch období môjho života. Najprv môj čas strávený bez Boha a potom aj môj život, ktorý je na slávu Pánovu, bohatý v Bohu.

Volám sa Stevan Bojanić, mam 28 rokov a narodil som sa v Sombore. Ako dieťa som neveril v Boha, vlastne ani som nevedel, v čo presne verím. Moje detstvo bolo veľmi ťažké a bolestivé. Moja matka bola zapojená do okultizmu a zakaždým som bol obetným baránkom pre jej obrady. Často ma vzala so sebou na hroby, priviazala ma o strom a tam som trávil 2-3 dni, dostal som iba vodu a jedlo do dvoch nádob ako šteňa. Veľmi som sa bál, volal som na Boha a prosil som, aby ma vyslobodil z ťažkostí a múk, v ktorých sa nachádzam, ale odpovede nebolo, aspoň ja som si tak myslel. Predsa, takáto skúsenosť pre mňa bola najjemnejšia forma trestu. V dobe, keď som mal 7 do 12 rokov matka ma nútila zobrať. Keď by som domov nedoniesol peniaze, bila ma do takej miery, že som si prosil, aby ma odvieďla k hrobom a priviazala o strom. Čoskoro tento trest, byť priviazaný o strom, sa pre mňa stal pozhnaním, lebo najmenej bolelo. Po celý ten čas som sa pýtal, že ak Boh jestvuje, prečo dovolí, aby sa mi toto stávalo. Všetky tieto udalosti ma viac a viac vzdialovali od možnosti, aby som raz vyznal Krista za Spasiteľa.

V pätnástich rokoch môjho života moje bolesti sa začali náramne zväčšovať, začali sa stávať veci, o ktorých som si ani nemyslel, že jeden rodič môže urobiť svojmu dieťaťu. Matku som nikdy nemohol nenávidieť, čo aj mne samému bolo veľmi zvláštne, ale moje srdce ju jednoducho nemohlo nenávidieť. Pýtate sa, čo sa vlastne stávalo? Keď som sa stal tínedžerom matka ma začala rezať, aby moju krv prinášala k svojim rituálom. Nemôžem Vám opísať tú bolesť, ktorú som vtedy cítil!

Po niekoľkých mesiacoch som priniesol rozhodnutie. Ako 15-ročný som sa rozhodol, že vykonám samovraždu. Išiel som ulicou a povedal som si, že sa hodím pod prvé auto, ktoré nadíde, ale stalo sa niečo veľmi zvláštne. Dve hodiny som stál na inokedy veľmi rušnej ulici a ani jedno auto neprešlo vedľa mňa. Po dvoch hodinách čakania som sa rozhodol ísť domov, aby som sa tam obesil. Avšak, keď som vošiel do domu, dočkal ma hrozný scenár. Videl som matku ako leží na dlážke. Aj teraz, keď si na to pomyslím, prechádzajú mnou zimomriavky, a nevedel som, čo si mám myslieť. Pomyslel som si, že teraz, keď moja matka umrela, moje problémy sa tiež ukončia.

Ubehlo však iba pol roka a majiteľka bytu sa rozhodla, že ma vyhodí z bytu, v ktorom som býval. Od tej chvíle a nasledovných 10 rokov som sa stal a zostal bezdomovec. Počas môjho života na ulici pracoval som na rôznych miestach, najviac ako majster grilu, ale keď sa majitelia dozvedeli, že žijem na ulici, hneď mi dali výpoveď. A tak som sa znova nachádzal v problémoch, z ktorých som sa nevedel dostať. Preto som znova prišiel na ideu, aby som si vzal život, ale tentokrát som sa rozhodol, že najprv chcem zistiť, či Boh naozaj je. Keďže za tých 10 rokov strávených na ulici mi nič nechýbalo, nebol som chorý ani v nebezpečenstve, hovorilo mi to, že predsa niečo existuje. Povedal som: „Pane, ja sa teraz idem zabiť a Ty, ak naozaj jestvuješ, zastav ma v tomto čine, ale zastav ma tak, aby som viac nemusel žiť v bolestiach, ale v Tvojej milosti.” Vstal som a išiel som sa smerom k Petrovarádskej pevnosti. Na ceste som stretol jeden pár, Daniela a Martinu, ktorí zmenili môj život. Zastavili ma a začali mi hovoriť o Bohu. Ja som ich pokojne vypočul, vzal som od nich leták a šiel k mostu. Preliezol som cez zábradlie mostu a bol som hotový skočiť. V tej chvíli sa

ozval nejaký hlas: „Počkaj, choď na to stretnutie, tam je tvoja záchrana. Máš svoju vôľu, ale poznaj, že Pán počul tvoju modlitbu dnes ráno a zľutoval sa. To, čo je teraz potrebné je, aby si žil!“

Preto, nech je sláva Pánovi, On začal konať v mojom živote. Vrátil som sa na lavičku, na ktorej som bol a tam ma čakalo 350 eur a noviny, v ktorých bol zakrúžkovaný inzerát bytu. Zavolať som na uvedené číslo a zistil som, že byt stojí 120 eur + záloha a 60 eur na účty. Haleluja, Pán je milostivý, večná sláva patrí Bohu! Teda, šiel som na to stretnutie do kresťanského centra Svetionik a potom na druhé stretnutie a tiež na tretie. Tie stretnutia začali na mňa veľmi vplývať, menili ma. Keďže som sa v minulosti dopustil nedovolených skutkov, krádeží, zrazu sa mi zobudilo svedomie, preto som sa nahlásil na políciu. Teraz pykám vo väzení za prečiny. Onedlho, po týchto udalostiach, 9. apríla 2023. roku som sa dal pokrstiť vo vode a bol som naplnený Svätým Duchom v spomínanej cirkvi. Sláva Pánovi, Pán do dnešného dňa koná v mojom živote a zažil som mnohé svedectvá s Ježišom a viem, že On je živý. Pán ma tiež používa aj tu, vo väzení, kde práve slúžim siedmim ľuďom, ktorí sú so mnou. Hovorím im o tom, čo Ježiš vykonal v mojom

živote. Každý piatok máme spoločenstvo, rozoberáme rôzne témy, potom máme dni venované čítaniu Písma Svätého a študovaniu knihy Zmysel života (Svrha života), ako i deň na voľnú diskusiu.

Pán mi ukázal, že On je, ja som Ho prijal a veľmi dobre sa mám s mojím Spasiteľom. Cítim sa bezpečný, ochránený od diabla. Diabol aj ďalej pokúša, osobne som prešiel cez mnohé pokušenia, ale jediné, čo diabol môže nájsť je bariéra, na ktorej píše: STOP! TU VLÁDNE KRISTUS! Pán je teraz mojou skalou života, ktorou nič nemôže pohnúť, lebo Jemu som oddal svoj život. Prial by som si ukončiť toto svedectvo modlitbou:

Pane, ďakujem Ti, že si mi vylepšil život. Ďakujem Ti za každé ráno, ktoré mi dávaš a že môžem vstávať s Tebou. Ďakujem za každý večer, ktorý mi dávaš a že môžem líhať s Tebou. Pane, ak som dnes nič iné neurobil pre Teba, ukáž mi, ako mám milovať Teba a ľudí vôkol seba. Amen.

Dúfam, že toto svedectvo bude všetkým na povzbudenie. Tiež dúfam, že cez toto svedectvo bude vzdaná chvála môjmu Pánovi.

Stevan Bojanić

Sila priorít

druhá časť

„Jedno si žiadam od Hospodina, iba to budem hľadať: aby som mohol bývať v dome Hospodinovom po všetky dni svojho života, aby som hľadel na krásu Hospodinovu a zpytoval v jeho chráme.“

Žalm 27:4

Dôležitá vec ohľadne priorít je, aby prvé veci boli naozaj prvé. Nie všetky priority sú dobré, a preto je dobre vedieť rozsúdiť, čo je potrebné urobiť hneď a čo môže počkať.

Len si predstavte výnimočného športovca. Všetky tie hodiny venované tréningom, sústredenie sa a nekonečná obetavosť nám hovoria, že priority, ktoré si položíme na začiatku, budú kľúčové na konci.

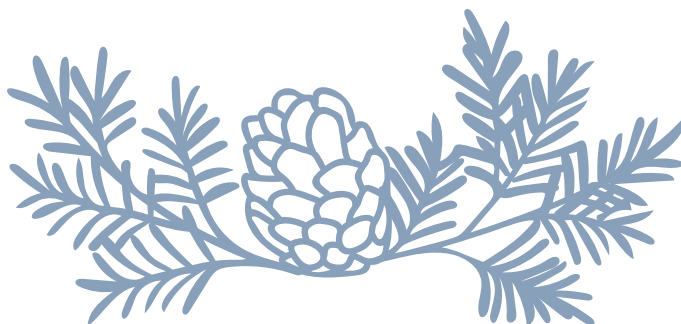
Nie tak dávno sme v našom zbore usporiadali konferenciu pre mužov pod názvom Vernosť, s cieľom povzbudiť mužov, aby boli verní mužovia, otcovia, pracovníci, služobníci... Uvažoval som, že sa vernosť začína rozhodnutím a prioritami. So správnym charakterom idú správne priority.

Jeden z dobrých príkladov je Dávid. Jeho žiadosť, aby býval v dome Hospodinovom, sa nezrodila, keď sa stal kráľom, ale ešte keď pásol tých niekoľko oviec svojho otca. Jeho prioritou bola Božia prítomnosť a všetko ostatné ďalej sledovalo ten výber. Nemáme nikde zapísané, že sa Dávid vôbec chcel stať kráľom alebo že si žiadal víťaziť nad Goliášom a obrami, alebo aby porazil desaťtisíce Filištínov.

Dávid si žiadal Boha. To, čo mu bolo prioritou medzi ovcami, to ho dovedlo do kráľovských nádvorí. Keď zabil Goliáša, nerobil nič iné, ako to, čo robil, keď pásol ovce. Levy a medvede na podobný spôsob odvracal od stáda. Keď hral na harfe, zlý duch odchádzal od Saula, to podobné robil, keď pásol ovce. Aj keď sa stal kráľom, verím, že pásol Izraela verne ako pásol aj tie ovečky. Naše rozhodnutia, naše priority začínajú tam, kde nás nikto nevidí. V našej komôrke, kde sme sami s Pánom. A vernosť tým prioritám nás dovedie tam, kde nás Boh chce mať. To, čomu dáme prioritu dnes, prinesie nám ovocie zajtra. Cez celý Dávidov život môžeme vidieť, ako aj v dobrých, aj v ťažkých situáciách hľadal Boha. Keď sa skrýval v jaskyni, hľadal Boha a napísal tam tri žalmy. Keď im Amalechiti spálili mesto a zobrali ženy a deti, všetci muži plakali, ale Dávid hľadal Boha. Keď bol v paláci a všetko sa mu darilo, rozmýšľal o Bohu, aby Mu vystavoval chrám.

Dávid bol muž podľa Božieho srdca. Verím, že to bolo preto, lebo vo svojom živote dbal, aby prvé veci aj zostali prvé. Aby Boh, ktorý má mať vždy prvé miesto, vždy aj zostal na prvom mieste. Rozhodni sa dnes položiť prvé veci na prvé miesto a vernosť tvojmu rozhodnutiu ťa urobí človekom podľa Božieho srdca.

Dávid Mamojka

Hnev

Gary Chapman

Táto kniha nebola mojím prvým výberom na recenziu, avšak, keď som ju čítala, pochopila som, že je dobré, že som práve túto knihu prečítala.

Knihu napísal Gary Chapman, ktorý je rečník a poradca. Je autorom série kníh Päť jazykov lásky, ktoré sa stali bestsellerom, a riaditeľom organizácie Marriage and Family Life Consultants, Inc.

S hnevom sa stretávame každý deň. Všetci sa nahneváme. Preto je táto kniha priliehavá pre každého. Autor v nej hovorí o praktických riešeniach, ako prekonať hnev. Uvádza reálne situácie a rozhovory ľudí, v ktorých môžeme spoznať vlastné problémy a reakcie.

V knihe môžete nájsť odpovede na otázky ako:

1. Aký je zmysel hnevu?
2. Ako sa dá s hnevom zaobchádzať konštruktívne?
3. Ako sa môžem ochrániť pred hriechom, keď som nahnevaný?

Taktiež úvadža časté výhovorky, s ktorými ospravedlňujeme náš hnev:

1. Nie som nahnevaný, som iba veľmi frustrovaný.
2. Nehnevám sa, len ma to rozrušilo.
3. Necítim hnev, ale sklamanie.
4. Čo na srdci, to na jazyku, poviem to na rovinu.

Citáty, ktoré ma oslovili:

„Prehovor v hneve a prednesieš najlepšiu prejav, aký kedy oľutuješ.“

„Neprebíha to tak, že by sme si sadli a povedali si: „Myslím, že teraz sa ma zmocní hnev.“ Hnev je *reakciou* na určitú udalosť alebo situáciu v živote, ktorá v nás vyvolá podráždenie, frustráciu, bolesť či iný prejav nevôle. Existujú tisíce udalostí a situácií, ktoré majú potenciál vzbudiť náš hnev.“

„Boh nám predstavil jasný model: Božou odpoveďou na hnev je vždy konštruktívne konanie motivované láskou, ktorého cieľom je zastaviť zlo a zachrániť toho, kto sa zla dopúšťa.“

Príslovie 14:29 „Človek, pomalý do hnevu, má mnoho rozumu; ale prhký prejavuje bláznovstvo.“

Odporúčam túto knihu všetkým nám, aby sme mohli každý deň prekonať bez hnevu a v láske.

Marína Topoľská

Sion

Nie ja, ale Kristus cezo mňa

Oslavný tím cirkvi Sion obohatil našu hudobnú ponuku svojím albumom. Album je v srbčine, je to kombinácia nových a starších piesní rozličného štýlu. Preto je toto CD priliehavé pre všetky generácie a iste sa aspoň jedna z piesní stane vašou obľúbenou. Oslavovanie Boha nepozná generačné rozdiely.

cena USB: 800,00 din cena CD-čka: 500,00 din

Gary Chapman

Hnev

Hnev zažívajú všetci ľudia, bez ohľadu na vek či spoločenské postavenie. Gary Chapman ponúka užitočné a často prekvapivé pohľady na to, prečo sa hneváme a čo s tým môžeme urobiť.

cena: 1.100,00 din

Biblia

Roháčkov preklad

Nový dizajn, nové farby, dve veľkosti. Aby Biblia zaujala aj svojim vonkajškom, kým vo vnútri zostal starý dobrý preklad prof. Roháčka. „Je dobré, že z Božej milosti máme v slovenčine viacero prekladov Biblie a je dobré, že popri nich tu bude aj naďalej možnosť čítať Roháčka.“
prof. Pavel Hanes

**+ darček v srbčine
„Godišnji plan čitanja
Biblije - 365 dana“**

tmavohnedá a tmavofialová 3.500,00 din

tmavomodrá 3.300,00 din

svetlohnedá 3.000,00 din

hnedá 3.700,00 din

UDRUŽENJE ZA PROMOCIJU HRIŠĆANSKIH VREDNOSTI

manna

OBJEDNAJTE SI NA ADRESE:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠĆANSKÝCH HODNÔT „MANNA“

KULPÍN 21472, Radnička č. 23, SRBSKO Tel/Fax: + 381 21 22 86 988

E - mail: casopis.manna@gmail.com | webová adresa: www.manna.org.rs